

на голѣми маси при Анастасия; при това тѣ се основаватъ на следната прибавка въ старобългарския преводъ на Манасиевата хроника (ок. 1340): „При Анастаси цари начѣшѣ Българе поемати земѣ сиѣ“. Това, обаче, не е старобългарско предание, а е известие, заѣто отъ историята на Зонара, който на свой редъ го е намѣрилъ у Теофана (IX в.).

²⁷ Φιλίππου πόλειος τε καὶ Πλωτινοπόλειος τα τε ἐνδέοντα καὶ καταπεπονηκότα σπουδῇ τῇ πάσῃ ᾠκοδομήσατο, ἐπεὶ αὐτὰς ἐπιμαχωτάτας ξυνέβαινε εἶναι, καί περ ἔθνεσι γειτονούσας βαρβάρων πολλοῖς; Procopius, De aedif. IV, 11, ed. Bonn. p. 304.

²⁸ Ibid. IV, 7 p. 293.

²⁹ Шафарикъ II, 161—163; Дриновъ 93—101.

³⁰ Nestor ed. Miklosich, гл. VIII. Обринъ се срѣща също въ златоструя на царъ Симеона († 927) и въ житието на Св. Константина (Кирила) ср: Miklosich, Lex. palaeoslov.

³¹ Доказателство за казаното има у Дринова.

³² Menander, ed. Bonn. 406.

³³ Δαυρίτας е неправилно четене въ парижкото издание. Вж. забележката на Нибура въ бонското издание на Менандра, стр. 406.

³⁴ Iohannes von Ephesus, Kirchengeschichte. Aus dem Syrischen von Schönfelder. München 1862. Св. Иоанъ живѣлъ отъ 558 год. до 575 год. въ Цариградъ.

³⁵ Споредъ Теофилакта това нападение станало по подбуждане на аваритѣ, Ала Менандъръ разказва, че аваритѣ тогава искали отново да нападнатъ на славянитѣ презъ Мизия и, следователно, съ тѣхъ тогава не били въ миръ. Дриновъ 108.

³⁶ Μουσόχιος, var. Μουσούχιος, Μονσούχιος, Μονσούχιος, Stritter II, 59; Дриновъ 111. Суфиксътъ УК у руситѣ въ Галиция и Буковина се срѣща много често, напр., Томашчукъ, Дронюкъ.

³⁷ Шафарикъ II, 164; Дриновъ 103 и сл.

³⁸ Roncalli Vetust. lat. script. chron. II, 460.

³⁹ Сирийската хроника на пресвитеръ Тома, у Gutschmidt'a, рецензия върху Ист. на Гърция отъ Норф'a, Leipziger Centralblatt 1868, стр. 641.

⁴⁰ Не въ 622, а въ 641-а год.; ср. Дриновъ 131.

⁴¹ Шафарикъ II, 206; Дриновъ 131, 151.

⁴² Шафарикъ II, 207, 248; Дриновъ 164.

⁴³ Дриновъ, Заселение 35, 149; Шафарикъ II, 21, 171.